

Arrest

nr. 301 668 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 21 september 2021 in België aan. Op 22 september 2021 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Mala Khail gelegen in het district Alasay van de provincie Kapisa. U bent geboren op (...) 2002.

In Afghanistan ging u eerst naar een officiële school voor twee à drie jaar en daarna ging u naar de madrassa. Eerst ging u voor twee jaar naar de madrassa Abuzahar in het dorp S'aabzada in het district Alasay. Daarna ging u voor vier jaar naar de madrassa Faizul Gurum in het dorp Weisakhel in het district Alasay. Op een dag kozen de qari's 20-25 goede studenten, waaronder u, van deze madrassa die vervolgens werden meegenomen door de taliban naar madrassa Lala. Na een week normale koranstudies begonnen de taliban met prediken, video's te tonen aan jullie en jullie gevechtstraining te geven. Na twee maanden vonden er te veel gevechten plaats in de regio van de madrassa waardoor u en de andere leerlingen naar huis werden gestuurd. Jullie mochten jullie familie voor een week bezoeken. Voor jullie vertrek vertelden de talibanstrijders dat ze jullie na die week naar jullie andere broeders gingen brengen, waarmee ze bedoelden naar de gevechten in Kandahar of Helmand provincie. Toen u thuis toekwam sprak u na twee à drie dagen met uw vader over wat u meemaakte in madrassa Lala. Uw vader werd toen boos op u en hij begreep niet dat u op zo'n plek kon blijven. Uw vader zei toen dat hij u niet meer zou laten terugkeren naar die madrassa. Twee dagen nadat u het had verteld aan uw vader vertrok u uit Afghanistan, dat was in juli 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland tot u arriveerde in België op 21 september 2021. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek voor internationale bescherming op 22 september 2021. Uw broer, die ook lessen aan de madrassa volgde maar niet was meegenomen naar madrassa Lala, stopte met naar de madrassa te gaan omwille van uw problemen. Na uw vertrek benaderden de taliban nog twee keer uw vader. Toen u in Turkije was, kwam u te weten dat de taliban naar uw huis zijn gekomen en aan uw vader vroegen naar u. Een tweede keer kwamen de taliban naar uw vader toen hij op de velden was en vroegen ze nog eens naar u. Ze namen zijn velden in beslag totdat u zich laat zien. Dit kwam u te weten toen u in Servië was. Tijdens de ramadan van 2023 werd uw vader de toegang tot de moskee ontzegd door de taliban omwille van u.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopieën van uw taskara met bevestiging en van de taskara van uw vader. Een kopie van een certificaat ter appreciatie van de madrassa Faizal Gurum. Een foto met de qari's van Weisakhel. Een foto van u in de madrassa Faizal Gurum. Medische documenten in verband met de problemen met uw lever en hepatitis B. Een kopie van een brief van de maliks die uw probleem bevestigen. Een kopie van een artikel van een verzetsstrijder die is neergeschoten in Kapisa. Verschillende kopieën van Belgische identiteitskaarten van uw collega's en burens in België met een fijne boodschap op voor u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde voor de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op datum van 26 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is. Bijgevolg oordeelde het Commissariaat-Generaal dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en uw verzoek om internationale bescherming in België.

Er moet worden vastgesteld dat u verder geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Weliswaar is er sprake van een probleem met uw lever en lijdt u aan hepatitis B (CGVS 1, p. 10), maar er is echter geen enkele aanwijzing dat dit een invloed zou hebben op uw deelname aan de procedure internationale bescherming. Zelf haalt u ook geen procedurele noden aan in dit verband en bevestigt u dat u in goede gezondheid verkeert bij aanvang van het persoonlijke onderhoud (CGVS 1, p. 3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij uw aanmelding bij de DVZ op 22 september 2021 een poging tot leeftijdsfraude ondernam. U verklaarde namelijk 16 jaar oud te zijn en geboren te zijn op 12 oktober 2005. Uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd door de DVZ op 26 oktober 2021 bleek dat u toen minstens 21,2 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Dit is een verschil van minstens 2,9 jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Uw administratieve geboortedatum werd vastgesteld op 1/01/2002. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan geen andere optie te hebben dan de leeftijd die uit het leeftijdsonderzoek voortkomt te accepteren (CGVS 1, p. 5). Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn bij uw aanmelding, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Uw leugenachtige verklaringen betreffende uw leeftijd hebben bovendien een rechtstreekse impact op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Zo verklaart u dat uw problemen met de taliban het gevolg waren van uw lessen in de madrassa. Gezien de vastgestelde leeftijd door de Dienst Voogdij was u op het ogenblik dat u gedwongen gerekruteerd zou zijn geweest uit de madrassa Lala 20,6 jaar oud, hetgeen uw profiel als student in de madrassa en de omstandigheden waarin de taliban u zouden hebben trachten rekruteren weinig aannemelijk maakt. Daarenboven heeft het certificaat van de madrassa dat u heeft voorgelegd 1399/4/11 (1 juli 2020 in de Westerse kalender) als datum. U verliet Afghanistan in juli 2021 en legt hiermee geen bewijs voor dat kan aantonen dat u tot twee maanden voor uw vertrek en dus op 20,6 jarige leeftijd nog aan de madrassa studeerde. Het certificaat volstaat dus niet om de twijfels weg te nemen. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dit geldt hier des te meer gezien u slechts een kopie hebt neergelegd, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ernstig ondermijnd door het weinig aannemelijke verloop ervan. Zo verklaart u meermaals dat de eerste en de tweede madrassa waar u naartoe ging talibangezind waren en dat de qari's van de madrassa's banden hadden met de taliban (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 4 en 8). Over uw vader zelf verklaart u dat hij negatief stond tegenover de taliban en ze zag als de vijanden (CGVS 2, p. 3). Gevraagd naar hoe het dan kon dat u zo lang naar talibangezinde madrassa's bent kunnen gaan terwijl uw vader tegen de taliban is, verklaart u dat uw vader het niet wist dat de qari's banden hadden met de taliban (CGVS 2, p. 10). Het is op zich al niet aannemelijk dat uw vader niet zou hebben geweten dat de madrassa's talibangezind waren aangezien het om twee madrassa's in uw eigen district gaat waardoor kan aangenomen worden dat de reputatie van deze madrassa's bekend is bij de inwoners van de regio. Zelfs indien uw vader het niet op voorhand zou hebben geweten, wat dus al weinig aannemelijk lijkt, dan nog zou verwacht worden dat u toch met uw vader zou hebben gesproken over de situatie in de twee madrassa's. Zo merkte u immers zelf op dat uw qari's banden hadden met de taliban (CGVS 1, p. 6). Het kan niet aannemelijk geacht worden dat uw vader zoals u beweerde nietsvermoedend zijn zoon zou hebben laten studeren aan die madrassa's gedurende vele jaren. Bijgevolg kunt u het CGVS er niet van overtuigen dat u jarenlang zou hebben gestudeerd aan talibangezinde madrassa's.

Vervolgens weet u niet te overtuigen dat u gedwongen werd gerekruteerd naar een trainingskamp door de taliban om volgende redenen:

Ten eerste tast uw gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan. Zo wordt u van dag op dag meegenomen vanuit de madrassa, maar weet u niet wanneer uw vader het juist te weten was gekomen dat u was meegenomen naar het trainingskamp (CGVS 2, p. 8). Helemaal ongeloofwaardig wordt het wanneer u zelfs niet weet wat uw vader heeft gedaan nadat u was meegenomen (CGVS 2, p. 8). Zo weet u niet of uw vader het met de dorpsouderen of met anderen in het algemeen heeft besproken (CGVS, p. 8). Het is nochtans een erg ingrijpende gebeurtenis voor uw vader waarvan kan verwacht worden dat uw vader u informeert of u op zijn minst hiernaar vraagt bij uw vader. Bovendien staat u nog in contact met uw vader dus kon u zich nog altijd later informeren hierover (CGVS 1, p. 8). Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden over uw gebrekkige kennis over de situatie in het dorp nadat u en de andere jongens gedwongen zouden zijn meegenomen. U bent totaal niet op de hoogte wat het heeft teweeggebracht in uw dorp, nochtans zijn er ineens 20 à 25 zonen meegenomen van uw regio (CGVS 2, p. 9). Dit is een frappante onwetendheid waarvoor u geen plausibele uitleg kan verschaffen. U haalt aan dat u uw vader niet vertelde over de andere jongens en dat uw vader niet weet wie nog is meegenomen (CGVS 2, p. 9). Gelet op de context zoals geschetst hierboven is dat echter totaal onaannemelijk en dus geen plausibele uitleg.

Ten tweede legt u erg vage en volatiële verklaringen af over de andere leerlingen in de madrassa wat de geloofwaardigheid van de gedwongen rekrutering verder onderuithaalt. Gevraagd van waar de andere leerlingen kwamen die ook gedwongen gerekruteerd waren, blijft u het CGVS een antwoord schuldig (CGVS 2, p. 9). U kan ook niet zeggen welke jongens overtuigd waren van wat de taliban kwamen prediken in de madrassa en het blijft bij een vage verklaring van u dat sommige jongens het leuk vonden wat de taliban zei (CGVS 2, p. 6). Over de gevoelens en ervaringen van de andere leerlingen legt u bovendien volatiële verklaringen af. Eerst verklaart u dat u bang was en niet met andere leerlingen sprak (CGVS 2, p. 4). Toch verklaart u later dat de andere leerlingen dezelfde gevoelens hadden als u (CGVS 2, p. 5). Deze verklaring ligt dan weer niet in lijn met uw volgende verklaring waarbij u stelt dat er veel leerlingen het leuk vonden (CGVS 2, p. 5). Nochtans had u ook daarvoor al verklaard dat iedereen in de klas bang was (CGVS 2, p. 4) en later ook dat niemand in de klas de moed had om te vertellen dat jullie bang waren (CGVS 2, p. 7). Deze verklaringen zijn allerm minst eenduidig.

Ten derde is het weinig aannemelijk dat u gedwongen gerekruteerd werd aangezien u geen zicht kan bieden op waarom de taliban plots een groep leerlingen selecteert en gedwongen meeneemt uit de madrassa. Vier jaar lang hadden de taliban nooit leerlingen meegenomen uit uw madrassa en plots gaan ze over tot gedwongen rekrutering zonder dat er iets specifiek gaande was in uw regio toen (CGVS 2, p. 8).

Ten vierde verklaart u dat vlak voor u en de andere leerlingen naar huis moesten voor een week, de taliban aan u en de andere leerlingen zeiden dat jullie na die week moesten gaan vechten met jullie broeders in de provincie Kandahar of Helmand (CGVS 1, p. 13 en CGVS 2, p. 7). Dit is echter hoogst onwaarschijnlijk gedrag van de taliban aangezien ze nog niet zeker waren of alle studenten overtuigd waren van hun boodschap. Het is dus erg risicovol van hun om net deze boodschap te geven aan u en de andere leerlingen vlak voor jullie naar huis gaan en dus mogelijks kunnen vluchten. Gevraagd naar meer duiding hierbij slaagt u er niet in een zicht te bieden hierop en weet u niet waarom de taliban die informatie zouden meegeven net voor ze jullie naar huis stuurden (CGVS 2, p. 7).

Om bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring gedwongen gerekruteerd te zijn geweest door de taliban.

Tot slot is uw kennis over de problemen van uw familie na uw vertrek erg gebrekkig. Zo verklaart u dat toen u in Turkije was u met uw familie sprak en zij u vertelden dat de taliban twee keer waren langsgesproken bij hen thuis (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar hoe lang het was na uw vertrek dat ze een eerste keer langskwamen, moet u het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Ook weet u niet wat de reactie van uw vader was op de geuite bedreigingen van de taliban, of ze toen het huis doorzochten, noch met hoeveel ze toen waren (CGVS 2, p. 10-11). Vervolgens was er na uw vertrek ook een incident in de moskee waarbij uw vader de toegang tot de moskee werd ontszegd (CGVS 2, p. 11). Hierbij is er weer een opvallende desinteresse van uw kant. Zo heeft u geen idee wat de reactie van uw vader was bij dit incident (CGVS 2, p. 11). Vervolgens gaf u aan dat het voor uw vader niet is toegelaten om naar zijn velden te gaan omdat de taliban deze in beslag hebben genomen, maar weet u niet of het voor uw vader ook niet toegelaten is om naar andere plaatsen te gaan (CGVS 2, p. 12). Nochtans staat u nog in contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 8) waardoor al deze vaststellingen blijken geven van een desinteresse van uw kant in het verdere verloop van uw problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij informeert naar het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact

op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat

betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van de taskara's van uw vader en u geven hooguit een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit. De documenten die betrekking hebben op uw tijd aan de madrassa tonen enkel aan dat u religieuze lessen volgde aan een madrassa maar niets meer dan dat. De originele documenten over uw hospitalisatie in België hebben zoals aangehaald geen invloed op uw verzoek voor internationale bescherming. Uw medische documenten houden geen verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten of vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Het kopie van het artikel heeft geen relevantie voor de door u aangehaalde persoonlijke vrees voor vervolging. De kopieën van de Belgische identiteitskaarten met fijne boodschappen voor u bijgeschreven van uw burens en collega's in België hebben betrekking op uw integratie in België. Deze documenten houden geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat per e-mail aan het CGVS overmaakte op 7 maart 2023 evenmin in staat is om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerking heeft immers enkel betrekking op de schrijfwijze van de namen van uw broers, maar omvat geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen ten aanzien van uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan. Tevens voert zij de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 48, 48/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 29 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.2.3. Op 30 januari 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie stelde dat zij de taliban vreest omdat zij gedwongen gerekruteerd werd door de taliban en zij de boodschap kreeg dat zij mee zou moeten vechten in de provincie Kandahar of Helmand. Daarop ontvluchtte zij Afghanistan.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo stelt de commissaris-generaal vast:

- dat de verzoekende partij een poging tot leeftijdsfraude ondernam waardoor de algemene geloofwaardigheid op de helling wordt gezet;
- dat gelet op haar werkelijke leeftijd haar profiel als student in de madrassa en de omstandigheden waarin de taliban haar zouden hebben trachten te rekruteren weinig aannemelijk is/zijn;
- dat het certificaat van de madrassa de datum 1 juli 2020 heeft zodat dit niet kan aantonen dat zij tot twee maanden voor haar vertrek uit Afghanistan in juli 2021 en dus op 20,6 jarige leeftijd nog aan de madrassa studeerde en dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat vele Afghaanse documenten frauduleus bekomen kunnen worden alsook dat het slechts om een kopie gaat waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is;

- dat het geschetste verloop van haar asielrelaas weinig aannemelijk is nu zij stelde naar talibangezinde madrassa's te zijn gegaan terwijl haar vader negatief stond tegenover de taliban en het niet aannemelijk is dat haar vader haar nietsvermoedend zou laten studeren aan die madrassa's gedurende vele jaren;
- dat de voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is omdat verzoekende partij een gebrekkige kennis heeft over haar beweerde problemen en erg vage, volatiële en onaannemelijke verklaringen dienaangaande aflegt;
- dat de kennis van verzoekende partij over de problemen van haar familie na haar vertrek erg gebrekkig is.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van de taskara's van uw vader en u geven hooguit een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit. De documenten die betrekking hebben op uw tijd aan de madrassa tonen enkel aan dat u religieuze lessen volgde aan een madrassa maar niets meer dan dat. De originele documenten over uw hospitalisatie in België hebben zoals aangehaald geen invloed op uw verzoek voor internationale bescherming. Uw medische documenten houden geen verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten of vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Het kopie van het artikel heeft geen relevantie voor de door u aangehaalde persoonlijke vrees voor vervolging. De kopieën van de Belgische identiteitskaarten met fijne boodschappen voor u bijgeschreven van uw burens en collega's in België hebben betrekking op uw integratie in België. Deze documenten houden geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat per e-mail aan het CGVS overmaakte op 7 maart 2023 evenmin in staat is om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerking heeft immers enkel betrekking op de schrijfwijze van de namen van uw broers, maar omvat geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen ten aanzien van uw vluchtmotieven.”

2.3.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kon worden afgeleid, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin enige concrete kritiek aanvoert tegen de vaststellingen omtrent de leeftijdsfraude. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal daaruit terecht afleidt dat de leugenachtige verklaringen omtrent haar leeftijd de algemene geloofwaardigheid van haar verklaringen al bij voorbaat ernstig aantast. Immers heeft de verzoekende partij doelbewust getracht de Belgische asieldiensten te misleiden door zich jonger voor te doen dan zij in werkelijkheid is. Bovendien blijkt dat haar werkelijke leeftijd een rechtstreekse impact heeft op de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. De commissaris-generaal stelt dienaangaande op pertinente wijze vast:

“Uw leugenachtige verklaringen betreffende uw leeftijd hebben bovendien een rechtstreekse impact op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Zo verklaart u dat uw problemen met de taliban het gevolg waren van uw lessen in de madrassa. Gezien de vastgestelde leeftijd door de Dienst Voogdij was u op het ogenblik dat u gedwongen gerekruteerd zou zijn geweest uit de madrassa Lala 20,6 jaar oud, hetgeen uw profiel als student in de madrassa en de omstandigheden waarin de taliban u zouden hebben trachten rekruteren weinig aannemelijk maakt. Daarenboven heeft het certificaat van de madrassa dat u heeft voorgelegd 1399/4/11 (1 juli 2020 in de Westerse kalender) als datum. U verliet Afghanistan in juli 2021 en legt hiermee geen bewijs voor dat kan aantonen dat u tot twee maanden voor uw vertrek en dus op 20,6 jarige leeftijd nog aan de madrassa studeerde. Het certificaat volstaat dus niet om de twijfels weg te nemen. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dit geldt hier des te meer gezien u slechts een kopie hebt neergelegd, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is.”

2.3.8. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de commissaris-generaal voorts terecht overwogen dat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ernstig ondermijnd wordt door het weinig aannemelijke verloop ervan. Zo kan de Raad de commissaris-generaal geheel volgen dat het niet

aannemelijk is dat haar vader – die anti-taliban is – verzoekende partij nietsvermoedend zou hebben laten studeren aan talibangezinde madrassa's gedurende vele jaren.

Zoals blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij eerst naar madrassa Abuzaar Ahafari (Abuzahar) en dan naar madrassa Faizal Koran (Faizal Gurun) te zijn gegaan (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO) I, 1 maart 2023, p. 6). Wanneer haar gevraagd wordt iets meer te vertellen over de eerste madrassa en meer specifiek of de imam Qari H. daar banden had met de taliban antwoordde verzoekende partij: *“Dat weet ik niet, maar normaal, al die Qari hebben banden met de taliban. Bijna elke Qari is geconnecteerd met de taliban”*. Ook wat betreft de tweede madrassa Faisal Koran (Faizal Gurun) verklaarde verzoekende partij: *“Ik bedoel al de leerlingen in deze madrassa waren geconnecteerd met de taliban dus de man die de madrassa leidt was Qhomi A., hij was de directeur van de madrassa en had banden met de taliban;”* (CGVS, NPO I, 1 maart 2023, p. 6). Ook tijdens het tweede gehoor stelde verzoekende partij initieel nog dat de taliban contact hadden met de persoon die de leiding had over madrassa Faizal Gurun (Gurm) alsook dat het gebeurde dat de taliban op bezoek kwamen in de madrassa en meetings hadden (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 3-4, 8).

Nu de madrassa's in het district van verzoekende partij en haar familie gelegen waren kan niet aangenomen worden dat haar vader niet op de hoogte zou zijn geweest over de talibangezindheid van deze madrassa's. Gelet op de door de verzoekende partij geschetste context is het dan ook geenszins aannemelijk dat haar vader die de taliban als een vijand beschouwde zou toelaten dat zijn zoon jarenlang naar talibangezinde madrassa's gaat.

Wanneer verzoekende partij bovendien geconfronteerd wordt met het gegeven dat het opmerkelijk is dat haar vader – die blijkens haar verklaringen anti-taliban was (*“Dus uw vader vond dat de taliban de vijand was? Ja”*) (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 3) alsnog toeliet dat zijn zoon (i.e. verzoekende partij) zo lang naar talibangezinde madrassa's ging – stelt verzoekende partij dat: *“(..) de Qari's waren lesgevers en geven les maar niemand wist wie betrokken was bij de taliban.”* Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen komt verzoekende partij niet verder dan de stelling dat *“Ik zei de vorige keer dat het mogelijk is dat sommige van de Qari's rondhingen met de taliban of naar de madrassa gaan.”* (CGVS, NPO II, 25 april 2023, pp. 9-10).

Het is duidelijk dat verzoekende partij de vastgestelde ongeloofwaardigheid trachtte te ontcrachten door haar eerdere verklaringen af te zwakken doch zij slaagt hier niet in. Dit temeer zij verder verklaarde dat zij haar vader nooit vertelde over het feit dat de taliban rondhing in de madrassa's of sommige van de Qari's rondhingen met de taliban (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 10). Daarmee bevestigt verzoekende partij immers haar eerdere verklaringen met betrekking tot de madrassa's en de connectie met de taliban.

Gelet op voorgaande kan de commissaris-generaal eveneens gevolgd worden waar hij vaststelt dat zelfs indien haar vader niet zou geweten hebben dat de madrassa's talibangezind waren, het niet aannemelijk is dat verzoekende partij haar vader daarover niet zou ingelicht hebben (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 10). Immers verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat niet alleen haar vader, maar ook zichzelf en iedereen in de omgeving de taliban als hun vijand zien (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 3). Wanneer zowel zichzelf als haar vader dergelijk sentiment koestert ten aanzien van de taliban, dan kan logischerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij die geconfronteerd wordt met talibangezinde madrassa's haar vader daarover inlicht. Dat zij dit niet doet, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid dat zij jarenlang gestudeerd zou hebben aan talibangezinde madrassa's.

Nu voorgaande vaststellingen steun vinden in het rechtsplegingsdossier kan verzoekende partij geenszins overtuigen waar zij stelt dat de commissaris-generaal de situatie in de madrassa's en de relatie van verzoekende partij met haar vader lijkt te beoordelen vanuit een subjectieve invalshoek en dat zij haar vader niet geïnformeerd heeft over de banden tussen de madrassa's en de taliban ingegeven werd vanuit angst voor repercussies om de desbetreffende motieven in een ander daglicht te stellen. Zoals nogmaals benadrukt, gegeven de geschetste context waaruit blijkt dat de madrassa's beiden gelegen waren in het district waar verzoekende partij met haar familie verbleef en haar initiële verklaringen dat *“al die Qari heben banden met de taliban”* en: *“de leerlingen in de madrassa waren geconnecteerd met de taliban, (..) de directeur van de madrassa (..) had banden met de taliban”* (CGVS, NPO I, 1 maart 2023, p. 6) kan vooreerst niet aangenomen worden dat haar vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de banden van de madrassa's met de taliban. Haar betoog in het verzoekschrift dat *“in sommige gemeenschappen (..) zaken zoals religieuze instellingen en opleidingen (kunnen) worden gezien als gerespecteerde en onaantastbare autoriteiten, waardoor mensen niet altijd op de hoogte zijn van mogelijke banden met extremistische groeperingen”* kan in het licht van haar eerdere verklaringen geenszins overtuigen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien moet aangenomen worden dat haar vader hiervan niet op de hoogte was, *quod non*, het ook geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij zelf haar vader daarover niet heeft ingelicht aangezien ook zijzelf vijandig stond tegenover de taliban en ook wist hoe haar vader tegenover de taliban stond. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt kan redelijkerwijze immers verwacht worden dat, net omdat zowel haar vader als verzoekende partij hetzelfde dachten over de taliban, verzoekende partij haar vader wel degelijk inlicht over de banden van de madrassa's met de taliban. Ook waar zij stelt dat zij in de madrassa's beïnvloed werd door de taliban en daardoor een psychologische druk alsook verplichting ervaarde om informatie verborgen te houden kan zij in het licht van voorgaande – waar zij immers stelde de taliban als vijand te beschouwen – geenszins overtuigen, temeer zij eveneens stelde zelf in deze twee madrassa's enkel les te hebben gekregen over de koran (CGVS, NPO I, 1 maart 2023, p. 6 en NPO II, 25 april 2023, p. 4) zodat uit haar verklaringen niet blijkt dat zijzelf al (dermate) beïnvloed was door de taliban waardoor zij druk voelde om niks te vertellen aan haar vader.

Met haar overige *postfactum* verklaring dat zij angst had voor repercussies slaagt zij, gelet op voorgaande, er geenszins in de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake het gestudeerd hebben aan talibangezinde madrassa's te ontkrachten.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat het belangrijk is dat het CGVS een onpartijdige en grondige benadering hanteert bij het beoordelen van haar verzoek, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan worden vastgesteld dat de persoonlijke interviews onvoldoende diepgaand zouden zijn.

2.3.9. Waar verzoekende partij voorts haar verklaringen herhaalt dat zij van dag op dag werd meegenomen vanuit de madrassa en haar vader niet op de hoogte was van de exacte timing laat zij na met concrete argumenten de motivering dat: *“Ten eerste tast uw gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan. Zo wordt u van dag op dag meegenomen vanuit de madrassa, maar weet u niet wanneer uw vader het juist te weten was gekomen dat u was meegenomen naar het trainingskamp (CGVS 2, p. 8). Helemaal ongeloofwaardig wordt het wanneer u zelfs niet weet wat uw vader heeft gedaan nadat u was meegenomen (CGVS 2, p. 8). Zo weet u niet of uw vader het met de dorpsouderen of met anderen in het algemeen heeft besproken (CGVS, p. 8). Het is nochtans een erg ingrijpende gebeurtenis voor uw vader waarvan kan verwacht worden dat uw vader u informeert of u op zijn minst hiernaar vraagt bij uw vader. Bovendien staat u nog in contact met uw vader dus kon u zich nog altijd later informeren hierover (CGVS 1, p. 8). Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden over uw gebrekkige kennis over de situatie in het dorp nadat u en de andere jongens gedwongen zouden zijn meegenomen. U bent totaal niet op de hoogte wat het heeft teweeggebracht in uw dorp, nochtans zijn er ineens 20 à 25 zonen meegenomen van uw regio (CGVS 2, p. 9). Dit is een frappante onwetendheid waarvoor u geen plausible uitleg kan verschaffen. U haalt aan dat u uw vader niet vertelde over de andere jongens en dat uw vader niet weet wie nog is meegenomen (CGVS 2, p. 9). Gelet op de context zoals geschetst hierboven is dat echter totaal onaannemelijk en dus geen plausible uitleg.”* te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het rechtsplegingsdossier en zijn pertinent. De Raad ziet ook niet in hoe het betoog in het verzoekschrift dat *“(d)ergelijke traumatische gebeurtenissen (...) een verwarrend en overweldigend effect hebben op een individu waardoor het moeilijk kan zijn om specifieke details te onthouden, vooral als het enkele maanden of jaren geleden is gebeurd”* afbreuk kan doen aan voorgaande pertinente motivering. Immers verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij haar vader nooit gevraagd heeft wat haar vader gedaan heeft nadat zij was meegenomen, en dit ondanks het feit dat zij nadien nog in contact was met haar vader (CGVS, NPO II, 25 april 2023, pp.8-9). Dat zij zich omwille van opgelopen trauma's moeilijk details kan herinneren, gaat regelrecht in tegen haar eerdere verklaring waarom zij niet weet wat haar vader ondernomen heeft nadat zij werd meegenomen, meer bepaald omdat zij er simpelweg niet naar gevraagd heeft. Zoals de commissaris-generaal terecht motiveert mag evenwel redelijkerwijze worden aangenomen dat haar vader verzoekende partij informeert of dat verzoekende partij er zelf naar vraagt.

Uit haar verklaringen blijkt voorts dat er 20 à 25 jongens vanuit haar regio meegenomen werden. Wanneer haar de vraag wordt gesteld: *“Plots zijn er dus 20-25 zonen meegenomen uit dezelfde regio. Hoe zat dat met de andere ouders?”* antwoordt verzoekende partij: *“Ik weet niet van mijn vader en mijn vaders reactie, dus hoe kan ik weten van hun reactie.”* (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 9). De Raad volgt de commissaris-

generaal dat in de gegeven context waaruit blijkt dat er 20-25 zonen meegenomen werden uit dezelfde regio dergelijke gebeurtenis iets moet teweegebracht hebben in het dorp zodat het geenszins aannemelijk is dat haar vader totaal niet zou geweten hebben wie nog is meegenomen noch dat verzoekende partij zelf niks vertelde over de andere jongens tegen haar vader. Het argument in het verzoekschrift dat zij uit angst voor de veiligheid van die jongens en mogelijke represailles niks gezegd heeft aan haar vader kan gelet op voorgaande pertinente vaststellingen niet overtuigen om de vastgestelde ongelooftwaardigheid om te buigen.

2.3.10. Waar verzoekende partij voorts de motivering dat: *“Ten tweede legt u erg vage en volatiele verklaringen af over de andere leerlingen in de madrassa wat de geloofwaardigheid van de gedwongen rekrutering verder onderuithaalt. Gevraagd van waar de andere leerlingen kwamen die ook gedwongen gerekruteerd waren, blijft u het CGVS een antwoord schuldig (CGVS 2, p. 9). U kan ook niet zeggen welke jongens overtuigd waren van wat de taliban kwamen prediken in de madrassa en het blijft bij een vage verklaring van u dat sommige jongens het leuk vonden wat de taliban zei (CGVS 2, p. 6). Over de gevoelens en ervaringen van de andere leerlingen legt u bovendien volatiele verklaringen af. Eerst verklaart u dat u bang was en niet met andere leerlingen sprak (CGVS 2, p. 4). Toch verklaart u later dat de andere leerlingen dezelfde gevoelens hadden als u (CGVS 2, p. 5). Deze verklaring ligt dan weer niet in lijn met uw volgende verklaring waarbij u stelt dat er veel leerlingen het leuk vonden (CGVS 2, p. 5). Nochtans had u ook daarvoor al verklaard dat iedereen in de klas bang was (CGVS 2, p. 4) en later ook dat niemand in de klas de moed had om te vertellen dat jullie bang waren (CGVS 2, p. 7). Deze verklaringen zijn allermint eenduidig.”* tracht te ontcrachten met het betoog dat *“(d)e zogenoemde niet eenduidige verklaringen door het CGVS (...) te wijten (zijn) aan het niet begrijpen van de vragen”* omdat ze zeer moeilijk geformuleerd zijn en zelfs de tolk toegaf dat het te moeilijke woorden waren, kan verzoekende partij evenmin overtuigen. Immers, waar verzoekende partij inderdaad stelde de vraag of er onder de andere jongens sympathie was voor de taliban niet te begrijpen en de tolk aangaf dat het moeilijke woorden waren, werd de vraag door de protection officer geherformuleerd naar: *“Was er iemand van de jongens fan van de dingen die de taliban vertelde?”*. Het antwoord van verzoekende partij daarop luidde: *“Er waren studenten, dat wanneer de taliban predikte over de jihad en het gevecht tegen de buitenlandse troepen, ze waren overtuigd en ze lieten video’s zien. Ze zeiden ook Allahoe Akbar”*. Dat verzoekende partij de vraag deze keer wel begreep, blijkt niet alleen uit voorgaand antwoord maar ook uit haar antwoord wanneer ter bevestiging van voormeld antwoord nog eens gevraagd wordt: *“Dus er waren jongens die het leuk vonden wat de taliban daar vertelde?”* en zij repliceerde: *“Ja, er waren sommige jongens die dat leuk vonden.”*. Er werd bovendien nog doorgevraagd: *“Wie van de leerlingen was er wel overtuigd?”* waarop verzoekende partij antwoordde: *“Er waren veel jongens dat deze dingen leuk vonden, maar ik kan niet zeggen wie want het waren er veel.”* (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 5). Deze antwoorden liggen inderdaad voorts, zoals de commissaris-generaal motiveert, niet in lijn met haar verklaringen dat de andere jongens dezelfde gevoelens hadden als zichzelf en dat iedereen in de klas bang was (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 4-5). Het gebrek aan eenduidige verklaringen samen met de vaststelling dat verzoekende partij een gebrekkige kennis vertoont over de andere leerlingen in de madrassa doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden rekrutering door de taliban en kan geenszins verklaard worden door erop te wijzen dat dit een stressvolle situatie was en het vanzelfsprekend is dat zij met haar eigen veiligheid bezig was alsook dat zij niet gewend is om openlijk te praten over gevoelens van anderen.

2.3.11. Met haar hypothetische beschouwingen voorts dat het kan zijn dat er een verandering in het beleid of strategie van de taliban was en de criteria voor gedwongen rekrutering kunnen variëren en niet altijd duidelijk is voor buitenstaanders om te verklaren waarom de taliban plots wel leerlingen vanuit de madrassa had meegenomen slaagt zij er evenmin in de motivering dat: *“Ten derde is het weinig aannemelijk dat u gedwongen gerekruteerd werd aangezien u geen zicht kan bieden op waarom de taliban plots een groep leerlingen selecteert en gedwongen meeneemt uit de madrassa. Vier jaar lang hadden de taliban nooit leerlingen meegenomen uit uw madrassa en plots gaan ze over tot gedwongen rekrutering zonder dat er iets specifiek gaande was in uw regio toen (CGVS 2, p. 8).”* te weerleggen. Immers, zoals de verzoekende partij aangaf tijdens haar gehoor, wist zij niet waarom de taliban plots leerlingen meenam vanuit de madrassa Faizal Gurum en stelde zij nog dat er niets specifiek toen gebeurde in de regio (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 8). In die gegeven context kan de Raad de commissaris-generaal volgen dat het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban toch plots een groep leerlingen gedwongen rekruteert. Bovendien wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten gelezen worden. De motieven, gelezen in hun onderlinge samenhang, doen terecht besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.

2.3.12. Het betoog voorts dat zij niet altijd de mogelijkheid gehad heeft om uitgebreide en gedetailleerde informatie te verkrijgen over de specifieke incidenten na haar vertrek is in tegenspraak met haar verklaringen op het CGVS waar zij stelde dat zij maandelijks met haar vader en moeder praat en waaruit verder ook blijkt dat er wel degelijk diverse zaken tegen elkaar konden verteld worden (CGVS, NPO I, 1 maart 2023, p. 23, NPO II, 25 april 2023, p. 10). Het is daarenboven geenszins logisch dat haar familie haar wel verteld zou hebben op de problemen die zij na het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan met de taliban ondervinden, maar daarover dan geen specifieke details zouden geven omdat zij *“bang zijn om te praten over de aanhoudende problemen met de taliban”* of omdat *“het emotioneel heel uitdagend kan zijn om te praten over de voortdurende bedreigingen”*. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt kan zij gelet op voorgaande het vastgestelde gebrek aan desinteresse niet verklaren vanuit een beperkt contact met haar familie, angst of emotie, temeer nog vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij bij vragen inzake details stelde niet doorgevraagd te hebben over de problemen van haar familie met de taliban na haar vertrek (CGVS, NPO II, 25 april 2023, p. 10 en 11) en hiermee aldus te kennen geeft dat haar onwetendheid niet is ingegeven door een beperkt contact met haar familie in Afghanistan. Zoals de commissaris-generaal aldus terecht motiveert: *“Tot slot is uw kennis over de problemen van uw familie na uw vertrek erg gebrekkig. Zo verklaart u dat toen u in Turkije was u met uw familie sprak en zij u vertelden dat de taliban twee keer waren langsgeslagen bij hen thuis (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar hoe lang het was na uw vertrek dat ze een eerste keer langskwamen, moet u het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 10). Ook weet u niet wat de reactie van uw vader was op de geuite bedreigingen van de taliban, of ze toen het huis doorzochten, noch met hoeveel ze toen waren (CGVS 2, p. 10-11). Vervolgens was er na uw vertrek ook een incident in de moskee waarbij uw vader de toegang tot de moskee werd ontzegd (CGVS 2, p. 11). Hierbij is er weer een opvallende desinteresse van uw kant. Zo heeft u geen idee wat de reactie van uw vader was bij dit incident (CGVS 2, p. 11). Vervolgens gaf u aan dat het voor uw vader niet is toegelaten om naar zijn velden te gaan omdat de taliban deze in beslag hebben genomen, maar weet u niet of het voor uw vader ook niet toegelaten is om naar andere plaatsen te gaan (CGVS 2, p. 12). Nochtans staat u nog in contact met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 8) waardoor al deze vaststellingen blijken geven van een desinteresse van uw kant in het verdere verloop van uw problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij informeert naar het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.”*

2.3.13. Waar verzoekende partij nog stelt dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de inconsistenties in zijn verhaal niet noodzakelijk een teken zijn van ongeloofwaardigheid stelt de Raad evenwel vast dat haar betoog geen afdoende verklaring is voor haar inconsistente verklaringen. De inconsistenties hebben immers betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst en gebeurtenissen die, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekende partij te zijn gegrift. Bijgevolg mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij tijdens haar procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over deze feiten, die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, *quod non in casu*. Daarenboven staat verzoekende partij haar eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest. Ook waar zij stelt te lijden aan een ernstige depressie wordt dit op geen enkele objectieve wijze gestaafd.

2.3.14. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

2.3.15. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA Country Guidance van april 2023, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.3.16. In de mate dat verzoekende partij zou menen dat haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

Anders dan wat de advocaat van verzoekende partij nog stelt ter terechtzitting dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geëvalueerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geëvalueerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij op volwassen leeftijd uit Afghanistan is vertrokken om in september 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg net iets meer dan twee jaar in België. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij al enige tijd in het Westen vertoeft, en haar bewering dat zij zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar westerse muziek luistert, alsook met de bij de aanvullende nota gevoegde lovende steunbrieven, een schoolattest van juni 2022 waaruit blijkt dat zij gedurende zes maanden een taalcursus Frans heeft gevolgd en een arbeidsovereenkomst van 28 februari 2023, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is, zij stelt haar religie te vereren alsook haar geloof te

beoefenen in België (CGVS, NPO I, 1 maart 2023, p. 4) en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO I, p. 8) alsook heeft zij nog vrienden aldaar (CGVS, NPO I, p. 7).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

2.3.17. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.3.18. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

2.3.19. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielerelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ook de door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte stukken 13 en 14 kunnen geenszins volstaan om aan te tonen dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat louter op basis van de voorgelegde foto's (stuk 14), naast het feit dat deze ook makkelijk manipuleerbaar zijn, niet kan worden opgemaakt dat datgene wat daarop getoond wordt wel degelijk taliban zijn en dat het haar huis is in Afghanistan dat binnengedrongen wordt.

Waar zij een stuk uit haar Facebookpagina voorlegt (stuk 13) waaruit moet blijken dat zij bedreigd wordt door de taliban, wijst de Raad erop dat, zoals de verwerende partij pertinent opmerkt ter terechtzitting, dit stuk niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat dit niet in overweging worden genomen.

Voor zover uit haar Facebookpagina blijkt dat verzoekende partij poseert in een kerk, zij afgebeeld staat terwijl zij een glas vast heeft (waarvan ook geenszins blijkt dat dat als inhoud alcohol bevat) en zij poseert met twee vrouwen voor een rij gevulde glazen, ziet de Raad voorts niet in hoe dit stuk afbreuk kan doen aan de vaststellingen omtrent het niet aangetoond zijn van een nood aan bescherming.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is, zij stelt haar religie te vereren alsook haar geloof te beoefenen in België (CGVS, NPO I, 1 maart 2023, p. 4) en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO I, p. 8) alsook heeft zij nog vrienden aldaar (CGVS, NPO I, p. 7).

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij door het loutere feit dat zij gebruik maakt van sociale media, dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoekende partij niet aan dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media uit te wissen of de volledige account te verwijderen.

2.3.20. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precieus socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.21. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.3.22. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden

nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.23. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.24. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij zoals aangehaald in de door verwerende partij overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoekende partij aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Ook waar zij meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan

internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

In zoverre de advocaat van verzoekende partij nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.25. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 1 maart en 25 april 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.26. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.27. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER